

fig paa, naar den ikke har meget tvingende Motiver dertil, at begynde en Krig med om det saa kun er en meget lille Magt, naar den maa være belævet paa, at denne Krig vil trække længe ud. Den Statsmand, som staar i Spidsen for den største Stormagt, vil nok kunne sige sig selv saa Meget som: „Nu i de første 6 Uger ville de politiske Forhold i Europa ikke forandre sig ret meget“, men der gives ikke den Statsmand i Verden, som kan sige, hvorledes de politiske Forhold ville stille sig om 6 Maaned eller $\frac{3}{4}$ Aar, og om ikke det at have engageret sig i en Krig nu, vil om et halvt Aar være en overordentlig mislig Ting. Derfor tror jeg, at det at ordne vort Forsvarsvæsen saaledes, at vi ere sikke paa at kunne forsvare os i en rum Tid, vil være det allerbedste Middel, vi paa nogen Maade kunne bruge til, saavidt som det overhovedet staar i menneskelig Magt, at sikre os mod overhovedet at blive dragne ind i en Krig, naar da ikke de allerstørste Principer, de allerstørste politiske Spørgsmaal gjøre det til en fuldstændig Nødvendighed for en fremmed Magt at drage os ind i en Krig. Som sagt, jeg anser Befæstninger som ganske nødvendige; men i Dieblisset ligger dette Spørgsmaal jo ikke for. Det, som der nu her skulde søges udarbejdet, var en Plan for den Hær, med hvilken vi skulde kæmpe i aaben Mark, og saa forresten for den forholdsvis ringe Styrke, vi nødvendigvis behøve for at befætte, jeg kan gjerne sige, den eneste faste Plads, vi have, nemlig Københavns Søbefæstning. Jeg nævnede før, at det maatte være Formaalet for os at skaffe en Hær, hvis Organisation var harmonisk, saaledes at de enkelte Dele af Hæren ere afpassede efter hverandre i Henseende til Styrke og Organisation, saaledes at de virkelig passe sammen. Om den nu bestaaende Hæror- dning af 1867 maa det vistnok, naar man vil se paa den med ubildet Blik, indrømmes, at den i mange Henseender er høist findrig Ordning, en Ordning, som meget findrigt er afpasset efter vore Forhold, men paa den anden Side maa det erkjendes, at den Fordring, der maa stilles til en Hæror dning, at den skal være harmonisk, det ene passe til det andet, er ikke fyldstgjort. Naar vi se hen til vort Infanteri, maa i det Hele taget vistnok den Ordning, det har, i det Hele siges at være ganske forsvarlig. Der er Et og Andet at rette, der er saadanne Ting, som man vistnok ikke tager meget feil ved at betragte som en Uvimeelighed, som f. Ex. at Reserverbataillonerne ikke ere ligesaagodt forsynede med tjente Befalingsmænd som Liniebataillonerne, da begge Slags Infanteri jo skulle gjøre selv samme Tjeneste og vistnok behøve tjente og øvede Folk i lige høj Grad. Der kan vistnok være Et og Andet at rette ved Fodfolkets Organisation, men i det Hele taget tror jeg, at den i sine store Træk maa siges at kunne bibeholdes og at være tilfredsstillende.

Gaa vi til Kavalleriet, lader der sig noget Sigen- nende sige om det; kun er det, saavidt jeg for- maaer at skjønne, for lidet talrigt, vi have for saa Ryttere til at bestride den Tjeneste, som vil tilfalde dem, hvilket vil have tilfølg, at vi under en Krig ville slide vort Rytteri altfor hurtigt op. Det vil saameget lettere hælde, som vort Hestemateriale, som bekendt, ikke er af allerførste Slags. Naar Krigen har truffet lidt ud, vil Rytteriet have lidt saa stor Afgang, at det ikke længere kan bestride den Tjeneste, der kan forlanges af det, saa at det i en ganske overordentlig Grad vil gaa ud over de andre Vaaben, navnlig over Infanteriet, som vil faae en overordentlig vanskelig Tjeneste at bestride, en Tjeneste, som det dog ikke kan bestride paa fyldestgjørende Maade. Gaa vi til Artilleriet, saa tror jeg, at man kan sige om det, at det er slet organiseret, eller om man hellere vil, kan man sige, at det er slet ikke organiseret. Vi have ganske vist en Del Artilleriofficerer, en Del Underofficerer og en hel Del Mandstab, der er uddannet som Artillerister, men vi ere ikke i dette Dieblis en eneste Artilleri-afdeling eller et Batteri, som vilde kunne indkalde sine egne Folk og sine egne Heste, passe Hestene til i Seletriet, spænde dem for Kanonerne og Bognene og saa kjøre ud. Dette finder jeg saameget beklageligere, som Artilleriet uden Tvivl er den Vaabenart, som i og for sig behøver den stærkeste, fasteste og bedst ordnede Organisation, af den simple Grund, at Artilleriet er et saa sammensat Vaaben. Naar man kombinerer en Infanterist, et Gevær og en Patrontaste, har man derved en Stridsmagt, ganske vist en lille Stridsmagt af een Mand, men en Mand, som kan tegte, og tager man et hvilket som helst Antal af saadanne Enheder, kan man deraf danne en Afdeling, som kan rykke mod Tjenden. Ved Rytteriet bestaar Enheden af en Mand og en Hest, ved Artilleriet komme vi derimod til meget større Enheder. Den mindste Enhed er en Kanon, og til at bestride dens Tjeneste behøves en Underofficer og to Underkorporaler, der behøves 9 Konstabler og 7 Traintonstabler og ialt 16 Heste. Naar et eneste af alle disse Elementer mangler, er det ingen Kanon, saa kan den ikke rykke ud. Der er derfor allerede af den Grund intetsteds, hvor der i saa høj Grad behøves en fast Organisation som netop i Artilleriet, en Ordning, ved hvilken enhver Mand veed, hvor han hører hen, i hvilken ethvert Nummer af Hestebestanden forud er besat, saa at man kan putte den Hest i det Spænd og bruge denne som løs Ridehest. Intetsteds behøves det saaledes som ved Artilleriet, men intetsteds er denne Fordring til en Organisation mindre opfyldt end ved det danske Artilleri, saaledes som det er for Dieblisset. Det er jo vistnok en Følge af de Tidsumstændigheder, under hvilke Organisationen af 1867 blev gennemført, at Artilleriet i den Grad blev stedmoder-